

PIRMAS SKYRIUS

Manau, neapykanta stulbinamai panaši į meilę. Ne kartą turėjau progą palyginti abu šiuos jausmus ir štai ką pastebėjau.

Meilė ir neapykanta – vidiniai pojūčiai. Pagalvojus apie žmogų, kuriam juos jauti, sugniaužia skrandį. Širdis krūtinėje ima plakti taip sunkiai ir gaudžiai, kad beveik matyti pro odą ir drabužius. Bet koks susidūrimas su jausmų objektu pavojingai pripildo kraują adrenalino, ir kiekvieną akimirką esi pasirengusi stoti į mūšį ar sprukti. Kūnas tau veik nepaklūsta. Užliejantys jausmai gąsdina.

Meilė ir neapykanta – veidrodinis atspindys to paties žaidimo, kuriame turi nugalėti. Kodėl? Savo širdies ir savimeilės labui. Patikėkite, niekas geriau už mane šito nežino.

Ankstovas penktadienio vakaras. Esu prikaustyta prie darbo stalo dar kelioms valandoms. Norėčiau sėdėti vienutėje, tačiau, nelaimei, turiu kameros bendrą. Laikrodį ant jo rankos tiksi, ir kiekvienas caktelėjimas – dar vienas žymė, įrėžta kameros sienoje.

Mes žaidžiame vaikišką žaidimą *Kuris ilgiau išstylės*. Tai baisiai nebrandu, kaip ir viskas, ką darome.

Pirmiausia, ką jums dera apie mane žinoti: esu Liusė Haton. Aš – Helenos Paskal, vienos iš *Bexley & Gamin* direktorių, vyriausioji padėjėja.

Vieną dieną maža mūsų leidykla *Gamin* atsidūrė ant bankroto slenksčio. Ekonominė padėtis blogėjo, žmonės neturėjo pinigų gražinti būsto paskoloms ir literatūra tapo prabanga. Knygynai visame mieste geso it žvakės vėjyje. Rengėmės veik neišvengiamam uždarymui.

Paskutinę akimirką pasirašėme sandorį su kita kovojančia dėl būvio leidykla. *Gamin* sudarė santuoką iš reikalo su byrančia blogio imperija, žinoma kaip *Bexley Books*, vadovaujama paties nepakenčiamojo pono Bekslio.

Ir viena, ir antra bendrovė užsispyrusiai tikėjo gelbstinti kitą, abi susipakavo daiktus ir persikėlė į bendrus šeimos namus. Nė viena pusė dėl to nesidžiaugė. *Bexley* darbuotojai su ilgesiu prisiminė stalo futbolą, stovėjusį valgomajame. Jie neįstengė patikėti, kad padebesiais skrajojantys *gaminai*, menkai besirūpinantys pagrindiniais veiklos rodikliais ir svajingai tikintys, kad literatūra – tai menas, galėjo išgyventi taip ilgai. *Beksliai* manė, kad skaičiai svarbesni už žodžius. Knygos – tai vienetai. Parduokime vienetus. Sukirskime rankomis. Ir dar kartą.

Gaminai krūpčiojo iš siaubo, matydami, kaip padūkę naujieji jų įbroliai kone plėšo puslapius iš Brontės ir Ostin tomų. Kaip Beksliai pavyko sutelkti tiek daug vienodai mąstančių kostiumuotųjų, kasdien dėvinčių marškinius ir kur kas tinkamesnių finansų srityje ar advokatų kontoroje? *Gaminus* piktino mintis vertinti knygas vienetais. Jos buvo ir visada bus stebuklingos bei vertos pagarbos.

Praėjo metai, tačiau vis tiek iš pirmo žvilgsnio galėjai pasakyti, kas iš kokios bendrovės. *Beksliai* primena aiškias geometrines linijas, *gaminai* – švelnius potėpius. *Beksliai* juda būriais it rykliai, kalba skaičiais ir nuolat užima posėdžių salę rimtoms planuotėms, primenančioms slaptus sąmokslininkų susitikimus. *Gaminai* spiečiasi savo kampeliuose it romūs balandžiai laikrodžių bokštuose, gilindamiesi į rankraščius ir ieškodami naujos literatūros sensacijos. Juos supa jazminų arbatos ir popieriaus kvapas, o Šekspyras yra svajonių dievaitis.

Persikelti į naują pastatą buvo šioks toks sukrėtimas, ypač *gaminams*. Paimkite miesto žemėlapi. Nubrėžkite tiesią liniją tarp ankstesnių abiejų bendrovių būstinių, per patį vidurį padėkite raudoną tašką – štai čia mes ir esame. Naujasis *Bexley & Gamin* prieglobstis – pilko, pigaus betono rupūžė, tupinti prie svarbiausios miesto transporto magistralės, į kurią po pietų neįmanoma patekti. Rytais čia arktinis šaltis – gatvė skendi šešėlyje, popietėmis prakaituoja nuo karščio. Pastatas turi vieną privalumą, atperkantį trūkumus: požeminę automobilių aikštelę, ją įprastai užima vyturiai, tiksliau, *beksliai*.

Helena Paskal ir ponas Bekslis prieš persikėlimą kartu apžiūrėjo pastatą, tada nutiko retas dalykas – jie bent dėl kai ko sutarė. Viršutinis aukštas papiktino abu. Tik vienas direktoriaus kabinetas? Reikia viską perdaryti.

Valandą visi laužė galvas, ieškodami naujų minčių. Tvyrojo toks priešiškus, kad interjero dizainerės akyse sužvilgo nepralietos ašaros. Helena ir ponas Bekslis nesiginčijo dėl vieno – naujoji estetika turi būti *spindinti*. Ir tai buvo paskutinis jų priimtas bendras sprendimas. Pokyčiai tobulai atitiko aprašą. Dabar dešimtas aukštas – stiklo, chromo ir juodų plytelių kubas. Gali pešioti antakius – visi paviršiai: sienos, grindys, lubos – veidrodiniai, net stalai pagaminti iš milžiniškų stiklo plokščių.

Įdėmiai žvelgiu į didelį, puikų savo atspindį. Pakeliu ranką, apžiūriu nagus. Atspindys kartoja judesius. Perbraukiu ranka plaukus, išlyginu apykaklę. Buvau panirusi į transą ir beveik pamiršau, kad žaidžiu su Džošua šitą žaidimą.

Kiekvienas dėl valdžios pamišęs generolas turi pavaduotoją purvinam darbui atlikti, būtent todėl aš ir sėdžiu čia su kameros bendru. Niekas nė nesvarstė galimybės turėti vieną padėjėją – juk tada kuriam nors iš direktorių būtų reikėję nusileisti. Taigi abu buvome pasodinti už dviejų naujų kabinetų durų ir palikti kovoti už save.

Tarsi būčiau išstumta į Koliziejaus areną ir staiga supratusi, kad esu ten ne viena.

Vėl pakeliu dešinę ranką. Atspindys tylomis seka iš paskos. Padedu smakrą ant delno, giliai atsidūstu, atodūsis sukelia atgarsį ir atsiliepia aidu. Kilsteliu kairį antakį, nes žinau, kad jis to negali. Kaip ir maniau, kameros bendras bergždžiai rauko kaktą. Aš laimėjau. Mano veide nematyti džiaugsmo, esu rami ir abejinga kaip lėlė. Sėdime parėmę smakrus delnais ir spoksme vienas kitam į akis.

Čia niekada nelieku viena. Prieš mane sėdi asmeninis pono Bekslio padėjėjas. Pakalikas ir tarnas. Antras ir svarbiausias dalykas, kurį apie mane dera žinoti: aš nekenčiu Džošuos Templmeno.

Šią akimirką jis mėgdžioja kiekvieną mano judesį. Šis žaidimas vadinasi *Veidrodis*. Atsitiktinis stebėtojas ne iškart supras: Džošua vos pastebimas, kaip šešėlis. Bet aš juk matau. Kiekvienas mano judesys tuoj pat atkartojamas jo kabineto pusėje. Pakeliu smakrą nuo delno, pasisuku prie stalo ir Džošua tylomis daro tą patį. Man dvidešimt aštuoneri ir, regis, pro plyšį tarp dangaus ir pragaro prasmegau į skaistyklą. Vaikų darželio pamokų klasę. Psichiatrijos kliniką.

Surenku slaptažodį: *IHATEJOSHUA4EV@*. Visi ankstesnieji buvo tos pačios temos variacijos: kaip aš nekenčiu Džošuos. Per amžius. Jo slaptažodis greičiausiai *IHateLucinda4Eva*. Skamba telefonas. Džulė Etkins iš autorių teisių ir leidimų skyriaus, dar viena mano sielos rakštis. Norisi ištraukti laidą ir sviesti aparatą į dokumentų naikiklį.

- Sveika, kaip laikaisi, - visada stengiuosi, kad balsas telefono ragelyje skambėtų bent kiek šilčiau.

Džošua kitame kambario gale užverčia akis ir ima kankinti klaviatūrą.

- Turiu prašymą, Liuse.

Galiu beveik pažodžiui nuspėti, ką ji pasakys.

- Man reikia daugiau laiko mėnesio ataskaitai. Regis, prasideda migrena. Nebegaliu daugiau žiūrėti į tą ekraną.

Džulė - iš tų siaubingų žmonių, kurie sako: *mygrėna*.

- Žinoma, suprantu. Kada galėsi baigti?

- Tu nuostabi. Bus padaryta pirmadienį po pietų. Man reikia ateiti vėliau.

Jei sutiksiu, turėsiu likti čia pirmadienį iki vėlyvo vakaro, kad baigčiau ataskaitą iki antradienio devintos valdybos posėdžio. Dar neprasidėjusi savaitė jau sukništa.

- Gerai, - man suima skrandį. - Tik prašau paskubėti.

- Beje, Brajanas irgi negali baigti savo dalies šiandien. Tu tokia miela. Dėkui už gerumą. Visi sakome, kad su tavimi iš visos valdžios lengviausia susitarti. Kai kurie žmonės ten - tikras košmaras.

Saldūs žodžiai bent kiek numaldo apmaudą.

- Nėra už ką. Pakalbėsime pirmadienį, - padedu ragelį. Į Džošua neverta nė žiūrėti. Žinau, jis linguoja galvą.

Netrukus žvilgteliu į jį, jis spokso į mane. Įsivaizduokite, kad likus dviem minutėms iki svarbiausio gyvenime darbo pokalbio dirstelite į baltus savo marškinius... Ryškiai mėlynas rašalas iš parkerio ištekėjo tiesiai į kišenę. Galva sprogsta nuo keiksmožodžių, panikos, iš nervų veria skrandį. Pusgalvi, tu viską sugadinai. Kai Džošua žiūri į mane, jo akys būtent tokios

spalvos.

Norėčiau pavadinti jį bjauriu. Jis turėtų būti striukas, riebus trolis ašarojančiomis akimis. Šlubas kuprius. Nusėtas karpų ir šunvočių. Su sūrio geltonio dantimis ir prakaituodamas tvoksti svogūnais. Bet jis ne toks, o visai kitoks. Dar vienas įrodymas, kad teisybės pasauly nėra.

Mano elektroninio pašto dėžutė pypteli. Iškart nukreipiu žvilgsnį nuo visai nebjauraus Džošuos ir matau Helenos prašymą – jai reikia numatomo biudžeto skaičių. Atsiverčiu praėjusio mėnesio ataskaitą ir pradedu skaičiuoti.

Abejoju, ar šio mėnesio prognozės bus daug geresnės. Leidybos verslas ir toliau ritasi žemyn. Keliskart girdėjau koridoriuose nuaidintį žodį *restruktūrizacija* ir žinau, kuo tai baigsis. Kiekvieną sykį, išėjusi iš lifto ir pamačiusi Džošuą, klausiu savęs, kodėl neieškau naujos vietos.

Darbas leidykloje mane žavi nuo tos lemtingos mokyklinės išvykos, kai buvau vienuolikos. Dar tada aistringai rijau knygas.

Nebuvo nieko svarbesnio už kelionę į miesto biblioteką kas savaitę. Pasiimdavau tiek knygų, kiek tik buvo leidžiama, ir atpažindavau kiekvieną bibliotekininką, vaikštantį tarp lentynų, iš žingsnių garso. Iki tos ekskursijos šventai tikėjau pati tapsianti bibliotekininke. Net sugalvojau katalogo sistemą savo knygų rinkiniui. Buvau tikra maža knygų žiurkė.

Iki kelionės į leidyklą pernelyg nesusimąstydavau, kaipgi išties atsiranda knygos. Tai buvo atradimas. Negi galima ieškoti autorių, skaityti knygas, galiausiai leisti jas į pasaulį ir už tai gauti atlyginimą? Knygas naujutėliais viršeliais ir nepriekaištingai švariais puslapiais be užlenktų kampų ir pieštuko žymių? Tai atrodė neįtikėtina. Man patiko nauji leidiniai – užvis labiausiai mėgau skolintis iš bibliotekos tokius. Grįžusi namo pasakiau tėvams: *kai užaugsiu, dirbsiu leidykloje.*

Puiku įgyvendinti vaikystės svajonę. Bet jei atvirai, šiuo metu svarbiausia priežastis, kodėl neieškau naujo darbo, tokia: negaliu leisti Džošuai laimėti šito žaidimo.

Dirbdama tegirdžiu, kaip jis it kulkosvaidis kala klavišais ir tyliai švilpčioja kondicionierius. Kartkartėmis Džošua paima skaičiuotuvą, spaudo mygtukus. Galiu lažintis, kad ponas Bekslis irgi paprašė jo pateikti numatomus skaičius. Ir tada du direktoriai stos į kovą ginkluoti duomenimis, kurie gali ir nesutapti. Tobulas kuras jų tarpusavio neapykantos liepsnai.

– Atsiprašau, Džošua.

Ištisą minutę jis nekreipia į mane dėmesio. Smūgiai į klavišus vis greitėja. Skambinantis pianinu Bethovenas nė iš tolo neprilygtų.

– Kas, Liusinda?

Net tėvai nevadina manęs Liusinda. Sukandu dantis, bet pasijuntu kalta ir atpalaiduoju raumenis. Dantistas maldavo pasistengti taip nedaryti.

– Skaičiuoji ateinančio ketvirčio prognozes?

Jis pakelia rankas nuo klaviatūros ir įbedą akis į mane.

- Ne.

Beveik atsidūstu ir pasisuku į savo stalą.

- Baigiau prieš dvi valandas.

Jis vėl spausdina. Žiūriu į atverstas lenteles ir skaičiuoju iki dešimties.

Mes abu dirbame greitai ir garsėjame kaip žmonės, kurie visada viską baigia - na, tokie darbuotojai, iki galo įveikiantys bjaurias ir labai sudėtingas užduotis, nuo kurių kiti stengiasi išsisukti.

Man patinka susėsti su žmonėmis ir aptarti reikalus akis į akį. Džoša bendrauja tik elektroniniu paštu. Laiškus visada pasirašo: „Pgrb. Dž.“ Negi jam rankos nulūžtų parašyti: „Su pagarba. Džoša“? Aišku, reikėtų paspausti per daug klavišų. Jis greičiausiai užsimerkęs gali pasakyti, kiek minučių per metus taip sutaupo leidyklai.

Mes kai kuo panašūs, bet niekada nesutariame. Kiek įmanydama stengiuosi atrodyti dalykiška moteris, bet visai netinku *B&G*. Esu *gaminė* iki kaulų smegenų. Mano lūpdažiai per daug raudoni, plaukai pernelyg nepaklusnūs. Bateliai taukši grindimis per garsiai. Ranka nekyla išsitraukti kreditinę kortelę ir nusipirkti juodą kostiumėlį. *Gamin* niekada nevilkėjau tokių drabužių ir užsispyrusiai atsisakau būti kaip *bekslė*. Mano garderobas - mezginiai ir retro stilius. Tikiuosi, kad atrodau kaip stilingą bibliotekininkė.

Užtrunku keturiasdešimt penkias minutes, kol baigiu užduotį. Skubu, nors skaičiai - ne mano stiprioji pusė, nes įsivaizduoju, kad Džoškai būtų prirėkę valandos. Net mintyse su juo lenktyniauju.

- Ačiū, Liuse! - nusiuntusi dokumentą, pro blizgias kabineto išgirstu tylų Helenos balsą.

Dar kartą patikrinu pašto dėžutę. Nieko naujo. Žvilgteliu į laikrodį. Penkiolika ketvirtos. Pasižiūriu į savo atspindį blizgioje sienos plokštėje šalia kompiuterio ekrano - ar nenusitrynė lūpdažiai. Ir dėbčioju į Džošą, spoksantį į mane su panieka. Dabar žaidžiame *Žvilgsnių* žaidimą.

Paminėsiu, kad galutinis visų mūsų žaidimų tikslas - priversti priešininką nusijuokti arba pravirkti. Kai laimėsiu, sužinosiu.

Pirmąkart pamačiusi Džošą padariau klaidą - nusišypsojau jam. Savo geriausia, nuoširdžiausia saulėta šypsena, akyse švytėjo kvailas optimizmas, dar tikėjau, kad verslo susilieėjimas nebus blogiausias kada nors man nutikęs dalykas. Jis atidžiai nužvelgė mane nuo viršugalvio iki batų. Esu viso labo pusantro metro ūgio, taigi ilgai neužtruko. Tada nosisuko į langą. Nenusišypsojo man ir iki šiol atrodo, kad taip ir nešiojasi mano šypseną viršutinėje kišenėje. Taškas jo naudai. Pažintis prasidėjo nevykusiai, ir užteko kelių savaičių, kad taptume atvirais priešais. Ilgainiui neapykanta ėmė lieti per kraštus - taip lašantis vanduo perpildo

vonią.

Prisidengusi ranka nusižiovauju ir žiūriu į Džošuos viršutinę kišenę kairėje krūtinės pusėje. Kiekvieną dieną jis vilki visiškai vienodus dalykinius marškinius, skiriasi tik spalvos: balti, balkšvi dryžuoti pilkomis juostelėmis, kreminiai, gelsvi, garstyčių, melsvi, žalsvai melsvi it liepsnelės kiaušinis, pilkšvi kaip balandžio sparnas, tamsiai mėlyni ir juodi. Dėvimi tam tikra tvarka, kuri niekada nesikeičia.

Beje, mano mėgstamiausi – melsvai žalsvi, o garstyčių visai nepatinka. Visi Džošua marškiniai atrodo puikiai, visos spalvos tinka. Jei aš apsirengčiau ką nors gelsvai rudo, atrodyčiau kaip numirėlė. O jis sėdi sau įdegęs ir švytintis kaip visada.

– Šiandien – garstyčių spalva, – sakau garsiai. Kam kliudau širšių lizdą? – Nekantriai laukiu pirmadienio ir melsvų marškinių.

Jis nuveria mane pasipūtusiu ir piktu žvilgsniu.

– Skiri man tiek dėmesio, Pyragiuk. Bet, drįstu priminti, pastabos dėl išvaizdos prieštarauja B&G darbuotojų politikai.

A, prasidėjo žaidimas *Personalo skyrius*. Seniai jo nežaidėme.

– Liaukis vadinęs mane Pyragiuku arba pranešiu personalo vadybininkei.

Stebime vienas kitą ir pildome užrašus. Dėl Džošuos galiu tik spėlioti; regis, jis prisimena visus mano nusižengimus. Manasis stebėjimų sąvadas – slaptažodžiu apsaugotas dokumentas, paslėptas asmeniniame diske; jame užfiksuoti visi susidūrimai su Džošua Templmenu. Šiomet abu keturis kartus skundėmės personalo skyriui.

Jis gavo žodinę ir rašytinę pastabą dėl pravardės, kurią man davė. Aš irgi turiu dvi: dėl žodinio užgauliojimo ir vaikiško pokšto, peržengusio ribas. Nesididžiuoju tuo.

Regis, Džošua neranda ką atsakyti, ir mes spoksome vienas į kitą.

Nekantriai laukiu, kada Džošuos marškiniai ims tamsėti. Šiandien – tamsiai mėlyni, po jų ateina eilė juodiems. Prabangiems juodiems, dėvimiems atlyginimo dieną.

Mano finansiniai reikalai atrodo maždaug taip. Netrukus per kokias dvidešimt penkias minutes pėsčiomis nueisiu iš B&G iki meistro Džerio pasiimti automobilio ir veik iki galo ištuštinti kreditinės kortelės. Rytoj gavusi atlyginimą, papildysiu kredito sąskaitą. Visą savaitgalį iš variklio sunksis riebus, juodas skystis, šitai pastebėsiu tik tada, kai Džošuos marškiniai taps balti it vienaragio šonas. Toliau – skambinu Džeriui. Gražinu automobilį į dirbtuves ir imu karpyti biudžetą. Marškiniai vis tamsėja. Reikia ką nors daryti su automobiliu.

Džošua atsiremia į pono Bekslio durų staktą. Jo figūra beveik užgožia tarpdurį. Matau, nes žvilgčioju į atspindį ant sienos greta savo ekrano. Girdžiu tylų, kimų juoką, tokį nepanašų į pono Bekslio asilišką bliovimą. Perbraukiu delnais dilbius, kad sugultų plonyčiai plaukeliai ant rankų. Nepasuksi galvos, kad geriau matyčiau. Jis mane pagaus. Kaip visada. Ir nuvers niūriu

žvilgsniu.

Laikrodis lėtai mala laiką, tuoj penkios, pro dulkiną langą matau audros debesis. Helena išvažiavo prieš valandą, viena jos direktorės privilegijų – baigti darbą ne vėliau negu baigiasi pamokos mokykloje ir perduoti savo pareigas man. Ponas Bekslis užtrunka ilgiau, nes jo krėslas labai patogus ir kai pro langus įspįsta popiečio saulė, jis mėgsta pasnausti.

Nemanykite, kad mes su Džoša valdome viršutinį aukštą, bet, tiesą sakant, kartais atrodo būtent taip. Buhalterija ir pardavimo skyrius atsiskaito tiesiai Džošai, jis peržvelgia daugybę duomenų, suskirsto juos kąsneliais ir sumaitina šaukšteliu nervingai purkštaujančiam ponui Bekslui.

Man ataskaitas teikia leidybos, bendrasis ir rinkodaros skyriai. Kiekvieną mėnesį jas apibendrinu Helenai ir... tikriausiai irgi maitinu ją šaukšteliu. Susegu lapus spirale, kad galėtų skaityti mindama žingsniuotuvą. Naudoju jos mėgstamą šriftą. Kiekviena mano diena leidykloje kupina iššūkių, laimės, pasiaukojimo ir nevilties. Bet vos prisimenu tuos žingsnius, kuriuos nuo vienuolikos metų žengiau, kad atsidurčiau čia, viskas ima atrodyti kitaip. Aš nieko nepamiršau. Ir dar galiu pakęsti Džošą.

Į susitikimus su skyrių vadovais nešu naminių pyragų, ir visi jie mane dievina. Sako, kad esu auksinė. Džoša į susitikimus atsineša blogų naujienų, ir jo vertė matuojama kitomis medžiagomis.

Pro mano stalą praeina ponas Bekslis su portfeliu rankose. Greičiausiai jis apsiperka *Humpty Dumpty* visų dydžių vyriškų drabužių parduotuvėje – kur dar galėtų rasti tokių plačių kostiumų žemaūgiams? Ponas Bekslis plikas, šlakuotas ir baisiai turtingas. *Bexley Books* įkūrė jo senelis. Anūkas mėgsta priminti Helenai, kad ji – viso labo samdoma darbuotoja. Mūsų su Helena asmenine nuomone, jis – senas išgama. Prisiverčiu jam nusišypsoti. Jo vardas Ričardas. Storulis trumpulis Dikas.

– Gero vakaro, pone Bekslī.

– Gero vakaro, Liuse, – jis stabteli prie stalo, kad galėtų paspoksoti į mano raudonos šilkinės palaidinės iškirptę. – Tikiuosi, Džoša perdavė *Pro tamsų stiklą* tomą, kurį jums paėmiau? Pirmasis leidimas.

Storulis trumpulis Dikas turi didžiulę lentyną, pilnutėlę knygų, kurias tik kada išleido *B&G*. Kiekvienas egzempliorius – pirmasis iš spausdinimo staklių, šią tradiciją įdiegė jo senelis. Dikas mėgsta apie tai girtis lankytojams, bet kartą apžiūrėjau lentyną – sprendžiant iš knygų nugarėlių, nė viena nebuvo atversta.

– Juk paėmėte jį, ar ne? – ponas Bekslis įbeda akis į Džošą. – Nepasakėte man, daktare Džošai.

Greičiausiai storulis trumpulis Dikas vadina savo padėjėją daktaru, nes šis negailestingas

kaip medikas. Girdėjau pasakojant, kad kai *Bexley Books* reikalai klostėsi ypač blogai, Džoša it chirurgas nurėžė trečdalį personalo. Neįsivaizduoju, kaip jis miega naktimis.

- Kol jūs turite egzempliorių, tai visai nesvarbu, - ramiai atsako Džoša, ir jo viršininkas prisimena, kad jis čia - valdžia.

- Taip, taip, - sušvokščia ir vėl nužvelgia mano palaidinę. - Ačiū jums abiem už gerą darbą.

Ponas Bekslis įžengia į liftą, aš dirsteliu į savo krūtinę. Visos sagos užsegtos. Ką jis ten apžiūrinėjo? Pakeliu akis į veidrodines lubų plyteles ir vos išvelgiu šešėliuose skendintį siaurą trikampėlį tarp krūtų.

- Jei užsisegni saga aukščiau, nebematysime tavo veido, - sako Džoša kompiuterio ekranui ir baigia darbą.

- Gal paprašytum savo boso, kad kartkartėmis pažvelgtų man į veidą? - Aš irgi išeinu iš tinklo.

- Gal jis mėgina pamatyti tavo montažo plokštę. Ar domisi, koku kuru važinėji.

Mėginu pataikyti ranką į apsiausto rankovę.

- Geriausias mano kuras - neapykanta tau.

Džošo lūpos nervingai trukteli - beveik jį pribaigiau. Nutaiso abejingą veidą.

- Jei tave tai trikdo, pakalbėk su juo pati. Pakovok už save. Ką, šįvakar lukuosiesi nagus viena vienutėlė?

Ir kaip jis atspėjo?

- Taip. O jūs, daktare Džošai, tikriausiai masturbuositės ir raudosite į pagalvę?

Jis žiūri į viršutinę mano palaidinės sagą.

- Taip. Ir nevadink manęs daktaru.

Nuryju juoko pliūpsnį. Nedraugiškai gnaibydami vienas kitą, žengiame į liftą. Jis paspaudžia B mygtuką - leistis iki požeminės aikštelės, aš - G - pirmas aukštas.

- Tranzuosi?

- Mašina dirbtuvėse, - apsiaunu plokščiapadžius batelius, aukštakulnius sukišu į rankinę. Dabar aš dar žemesnė. Dulsvame poliruotame lifto durų paviršiuje matau, kad nė nesiekiu Džoškai iki peties. Atrodau kaip čihuahua šalia vokiečių dogo.

Lifto durys atsidaro į vestibulį. Pasaulis už *B&G* sienų skendi melsvame rūke; ten šalta kaip šaldytuve, pilna prievartautojų ir žudikų, dulkia lietus. Pro šalį pralekia laikraščio lapas, kaip kine.

Džoša tvirta ranka prilaiko lifto duris ir iškiša galvą pažiūrėti, koks oras. Tada pažvelgia tamsiai mėlynomis akimis, suraukia kaktą. Mano galvoje pučiasi pažįstamas burbulas su užrašu: *Noriu, kad jis būtų mano draugas*. Praduriu jį smeigtuku.

- Aš tave pavešiu, - iškošia Džoša.

- Dar ko! - mesteliu per petj ir sprunku.

